

Хари Спасов

МАГИЯТА НА ДЕТСТВОТО

© Хари Спасов, автор, 2025 г.
© Александра Стефанова, художествено оформление на корицата, 2025 г.
© Издателство „Коала прес“, 2025 г.

Илюстрациите са генерирани с ИИ по идея на Александра Стефанова.

ISBN 978-619-261-069-2

Хари Спасов

МАГИЯТА НА ДЕТСТВОТО

СТИХОВЕ

ПЛОВДИВ
2025

Оливър е тук

Оливър е тук, весели деца,
да започнем новата игра!
С тази книжка във ръка
да открием свят от чудеса.

Тук са китните поля
пълни с цъфнали цветя.
Тук е старата гора,
чудни тайни крие тя.

Всеки стихче да си избере,
своят най-мечтан герой.
Врабчо, Топчо, палаво мишле.
Тук и там, къде ли не!

Разгърнете тази книжка,
с Оливър да полетим!
Да не свършват чудесата
в приказния свят любим.

Слънчо

Слънчо весел, Слънчо драг,
ти ни топлиш, гониш мрак.
Сутрин идваш от полето,
вечер тръгваш през дерето.

Слънчо светъл, Слънчо благ,
ти си весел, ти си драг.
Сутрин лягаш по тревите,
вечер бягаш по горите.

Слънчо весел, Слънчо драг,
ти ни светиш, гониш мрак.
Идвай мили, идвай пак,
аз те чакам, Слънчо драг.

Благодаря, мамо

Мамо, днес е светъл ден!
Днес блести Земята!
Мамо, днес е твойт ден –
Празник на жената!

Мамо, днес си най-красива,
днес си най-добра!
Колко много ти отива
тази рокля на цветя.

Мамо, да си здрава, жива,
да не идва старостта!
Ти от рожбата си мила
преми: Благодаря!

Мама

Кой за мен будува,
кой за мен не спи?
Зная, мама ме целува,
над креватчето ми бди.

Кой от болест ме лекува,
кой ме гледа до зори?
Зная, мама се преструва,
крие своите сълзи.

Кой зад сто стени ме чува,
кой зад сто морета ми шепти?
Зная, мама ще доплува
и накрай света да ме спаси.

Кака

Кака много ме обича,
но на мене не прилича.
Тя е толкова голяма,
че достига чак тавана.

С дрехи нови се облича,
има блузки най-различни.
Аз потайно ги обличам
и по улицата тичам.

В дамската си чанта крие
огледалце и червило.
Аз когато ги открия
разкрсявам се обилно.

Има лачени обувки
с токче десет сантиметра.
Давам ѝ по пет целувки
в тях за малко да се метна.

Бързо, бързо ще порасна,
ще достигна кака аз,
но сега съм малка и опасна,
ученичка съм във първи клас.

Баба и внуче

Бабо, бабо, я кажи,
колко облакът тежи?
Има ли, да кажем тон
или повече от слон?

Грижа ти не му бери,
хайде, чедо, закуси!
Щом на воля си лети
значи няма сто окъ.

Бабо, бабо, я кажи,
колко вятърът тежи?
Той е шумен, той бучи,
бута даже планини!

Чак пък толкоз?! Яж, мълчи
и филийка си хапни.
Щом минава под врати,
десет грама ще тежи.

Бабо, бабо, я кажи,
колко любовта тежи?
Кака казва, че лети
над цветенца и лехи.

Браво, сине, сит си ти,
почвай своите игри.
Колко, колко да тежи
щом света го тя държи.

Палавник

Мама често ми се кара
да не скачам по дивана.
Татко също вдига пàра
мирен малко да остана.

Баба дърпа ми ухото,
пак съм лазел под леглото.
Дядо къса своята риза:
„Ще получа нервна криза!“

Даже котъо щом ме зърне
гледа бързо да се върне.
Той си спомня най-добре
как го мачках със ръце.

Зайо в клетката не спи,
мига, мърда със очи.
Знае той щом бръкна
и за миг ще го измъкна.

И кокошката добра
много бързо ме разбра,
щом я хвърлям да лети
срещу младите петли.

А на мен ми се играе,
а на мен ми се палува!
Нека мама да потрае,
нека татко помъдрува!

Момче и рак

Момче:

– Малко раче, малко раче,
де си тръгнало така?

Рак:

– На разходка, на разходка,
обикалям си света.

Момче:

– Виж обаче, виж обаче
не вървиш добре сега!

Рак:

– Туй походка, туй походка
моя вечна е била!

Момче:

– Наобратно, наобратно
стъпват твоите крачка!

Рак:

– Не разбираш, не разбираш
ти от рачешки неща!

Златна рибка

Малка рибка, златна рибка
плува до брега, накрая.
Бързо, бързо ще изприпкам,
нещо ще си пожелаая.

Тротинетка със бибитка,
сладко куче дето лае.
Руса кукла с дълга плитка,
за компютър си мечтая.

Златна рибка, чудна рибка,
тя за мен не знае.
Хей сегичка ще я викна,
всичко, всичко ще си пожелаая.

Патокът

В двора слънчев и широк
имаше един паток
и под старата липа
гордо виреше глава.

„Аз съм най-красив!
Па-па-па-па-па...
Имам нрав хаплив.
Па-па-па-па-па...“

Чу го дядо от далече,
че е много горделив.
Приближи и тихо рече:
„Я, да чуя тоз' мотив?!“

„Дядо ми е най-красив!
Па-па-па-па-па...
Сто години да е жив!
Па-па-па-па-па...“

За домати

Днес ще идем двама с тати
да берем в градината домати.
Вече са на рак червени
и са сладки, и големи.

Има само мъничък проблем,
там е пълно със комари.
Дървената сабя ще си взема,
от мазето десет катинари.

Щом ги чуя, че си бръмкат
с катинарите ще дрънкам.
Сабята високо ще въртя,
ще ги гоня смело през леха.

Ще си хапнем двама с тати
вкусни, мекички домати.
Ще напълним кошница голяма,
че ни чака вкъщи мама.

Зебра

Днес пред детската градина
зебра на шосето легна.
Сякаш будна от година
тя на пътя се протегна.

Чак от Африка пристига
със трамвай и самолет.
Светофарът ѝ намига,
полицаят дава „пет“.

На децата е приятел
и на бабите добри.
Спира мощния двигател,
спира всичките коли.

Вие нея потърсете,
тя ви пази от беди!
И по нея преминете
нищо, че дълбоко спи.

Влакче

Митко днес навършва пет години,
всички казват, че голям е вече.
Подаряват книжки със картинки,
а пък баба шарено елече.

А на него тъй му се играе
с Мечо, с парната ютия.
И за ново влакче си мечтае
във голяма лъскава кутия.

Идва дядо на вратата,
че започнала е веселбата.
Той отгатнал е мечтата,
със целувка влакчето дарява.

Митко релсите подрежда,
а машината отпред пуфти.
Цветните вагончета нарежда
и с гласче извиква: „Ту-ту! Тиий!“

Тръгва влакчето по мек килим,
но за малък Митко то лети.
Щрака в тъмното и хвърля дим,
през поля минава, качва планини.

Заю

Мята Заю крак до крак,
през гората бързо тича.
Вред се стеле пухкав сняг,
на море от пуканки прилича.

Търси Заю морков пак,
да го хапва най-обича.
Но е зима, няма как
морков от земята да наднича.

Цяло лято той лежа
и на слънце се припича.
Даже корен не прибра
във хралупата си лична.

Вече знае Зайко млад,
зимата храна не се намира.
Тази ще е студ и глад,
догодина зелки ще събира.

Есен

На пътеката в гората
жълт килим се стеле.
Вече капнаха листата,
птиците на юг са отлетели.

Кума Лиса опашата
бърза дупка да намери.
Кумчо Вълчо до брезата
зимните си дрехи мери.

Баба Меца в дол утихва,
на врабчета се чумери.
Заю Баю се подсмихва,
по баира бързо се катери.

С пълна чанта във ръката
тръгват на училище децата.
Още малко им остава,
лятото безгрижно приближава.

На горската пътека

Вече падна тънък скреж
и на горската пътека.
Под килима жълт и свеж
спинка всяка буболечка.

И веднъж един младеж
стигна с нея надалече.
Чак до буковия лес
с клони облаци запречил.

Там от недей пукна клечка
и юнакът се завтече:
„Сигурно е гладна мечка,
свършено е с мене вече!“.

А на горската пътека
се показва таралеж:
„Кой в краката ми се пречка,
спираща моя бърз вървеж?“.

Сърничка

По пътечка във горичка
бяга малката сърничка.
Хвъркат жълтите листа,
бързо спуска се мъгла.

Как остана тъй самичка
тя самата не разбра.
Търси майка си добричка
и разпитва в есента.

„Хей, кълвачо остроклюн,
да си виждал скоро мама?“
А кълвачът вдига шум,
във дървото: Дум! Дум-дум.“

„Заю Баю, Заю Баю дългоух,
срещна ли по пътя мама?
А пък Заю се направи глух,
мушна се под боровата слама.

„Хей, зелени Чичко Бор!
Ти висок си! Мама да видя?“
А пък борът от умора
сънен клатеше глава.

И от нейде като вихър
старата сърна дойде.
Малката сърна притихна,
там до майчино сърце.

Баба Меца

Знае, знае Баба Меца
колко сладък е меда.
Затова от две недели
търси кошер да намери.

Тъй се нижат, нижат дните,
бяга бързо след пчелите.
Кошер пълен щом намери
по дървото се катери.

Пълни, пълни свойте лапи,
мед по бузите ѝ капе.
Тъй е вкусен тоз' медец,
ще излапа цял гърнец.

Знае, знае меца стара,
мед се хапва с мяра.
За да има за пчелите,
за да хвъркат по горите.

Желко

Желко, жълдчето малко
с дръжчица трептеше на дъба
и под шапчицата кръгла
спеше и сънуваше дъга.

Но не щеш ли духна вятър,
жълдчето бутна по гърба
и политна Желко като топка,
тупна на килима от листа.

Бързо, бързо се огледа,
как да скокне на дъба?
Няма вече да се върне,
татко му ще плаче през нощта.

И пристигна мравчица от нейде
бръмбар златен долетя.
Ех, че хубаво е долу,
почва весела игра.

Бабо Мравке, не плачи

Във горичка под еличка
Баба Мравка е самичка.
Час – по час реди сълзичка,
а пък толкоз е добричка.

Тя е вече много стара
има болки във краката.
Думи трудно изговаря,
вечер мъчи я главата.

Цяло лято болна беше
от коремче и сърце.
До елата все лежеше,
не събра дори зрънце.

Идва бяла, дълга зима,
кой от глад ще я спаси?
До елата си любима
тя реди, реди сълзи.

Бабо Мравке, не плачи!
Ставай, гости посрещни!
Виж, децата са дошли,
носят шарени торби.

Топли питки, козунак,
житце златно, качамак.
Бабо Мравке, не плачи!
Скъпи гости посрещни!

Врабчо

Врабчо гладен мърда, скача,
търси зрънце, търси хляб.
Кос се смее, свири песен,
учи той врабеца млад.

Знай животът не е лесен,
труд се иска, труд и пот.
Тъй е лесно! Къпан, сресан
ти да местиш крак до крак.

Всяко зрънце трудно идва.
Първо нива ти ори!
Сетне сей, копай, поливай
и накрая го кълви!

Врабчо мърда, врабчо скача
сякаш косът не видял.
Да не меси той погача,
само житце би изял.

Бозанчо

Моят дядо е овчар,
води стадо от овце
и в ръка с кривака стар
той в полето ги пасе.

Пролет, лято, есента,
хрупат сочната трева.
Дойде ли студена зима,
зная, агънца ще има.

Още рано сутринта
дядо влиза с новина:
„Снощи агне се роди,
малко, бяло и с рогца!“

Към обора полетях,
как го стигнах не разбрах:
„Дядо, дядо, искам аз,
да го кръстя с име Спас!“.

Щом видях го, без да зная,
как от майка си бозае,
бързо името смених:
„Туй Бозанчо е! Реших!“.

Топчо

Мишо котенце откри.
Малко, до елата скрито.
Коледа е. Сняг вали,
хапе вятърът сърдито.

Гледа плахо и мълчи,
от студа на топка свито.
Мишо тихо му шепти:
– Кой те прати на открито?

Нямаш ли си брат, сестра?
Майка мила и баща?
Тук самò си под снега,
ще настинеш за бея!

Идваш с мене у дома!
Топчо ще се казваш вече!
Има мляко и храна.
Тръгвай, хич не е далече!

Мечо

Баба Зима се ядоса
тръгна през гората боса
и над мечата хралупа
сняг дебел натрупа.

Ала мечо на диванче
спи под сламено юрганче.
Тъй е топличко и тихо,
даже мравката не киха.

В избата е пълно с круши,
с мед за осем гладни души.
Наредени в щайги до тавана
съхнат сливи от балкана.

Баба Зима мир не знае,
ала мечо за това нехае.
Той си спинка под снега,
чака да се пукне пролетта.

Чичо Снежко

На алея до брезичка
Чичо Снежко сам стои.
На главата му – паничка,
за носленце – морковче стърчи.

От брезата клонки две
са му белите ръчички,
а доброто му сърце,
ще прегърне всички, всички.

За устичка пък бисквитки
се усмихват на шега,
а косата му е в плитки
от замръзнала вода

И очичките му черни
са от въгленчета малки,
а веждичките – модерни,
от картонени бъркалки.

Шалче някой му е вързал,
копченца червени подредил.
Да е весел, да не зъзне
от снежеца подранил.

Тази вечер сам ще бъде,
ще си бърбри със брезата.
Утре рано, рано,
ще играе със децата

Къщичка

Там във гъстата гора
има къщичка една.
Без прозорци и врата,
без комин и стъпала.

Всеки ден е тук и там,
що е туй и аз не знам?
По тревата тя върви
и по хлъзгави скали.

Кой ли вътре кротко спи,
кой на топличко стои?
Всеки ден е там и тук.
Що е туй, не чувам звук?

Във гората заваля,
къщичката оживя.
Бавно, бавно запълзя,
мърдат вътре две рогца.

Питам вас сега деца:
„Що за чудо е това?“

Момче и охлюв

– Охлю, Охлю, де така?
Виждам тичаш презглава.
Знам, че беше шампион
в Първи горски маратон,
но ще стане пак бела,
носиш къща на гърба!

– Бързам, бързам аз, момче,
за съседното селце.
Музиката марш ще свири,
почват чудни панаири.
Да отпусна там сърце,
да му тропна и хорце.

– Охлю, Охлю, идвам с теб,
аз отзад, а ти отпред.
Само крачка забави,
че крачето ме боли.
Няма как да те догоня,
тичаш като двеста коня.

– Ех, момченце! Ех, момченце,
нямам време за игри!
Ти цветенца набери,
лягай на тревата и поспи.
Зад зелените баири
музиката вече свири.

Гъбки

Тази сутрин пръв се будя,
рипкам бързо, мия зъбки.
Колко пъргав съм се чудя,
днес, ще идем ний за гъбки.

Баба кошничка ми купи,
чисто нова от пазара.
От дълбоките и скъпи,
че се скъса мойта стара.

Във гората на полянка
има гъбки колко щеш.
Под дърветата на сянка
казват: „Мен да набереш!“.

Всички имат гугла, пънче,
върщат пътника от път.
Чакат дъжд и топло слънце,
за да почнат да растат.

Гъбки сто, ще набера,
ще работя много здраво.
Ще ги нося у дома,
да ми каже баба: „Браво!“.

Две мишлета

Шум във избата се носи,
две мишлета остроноси
сред буркани и шишета
вирят сивички нослета.

Хрупи първото се казва,
бързо нрава си показва.
От големия суджук
гризва цялял юмрук.

Сетне прави лъвски скок:
Хоп на фризера висок.
И на бабината питка
стори тънъкка плитка.

Хрѝпи второто се казва
и от дупка се показва.
Знае Хрѝпи най-добре,
че храна не се краде.

– Идвай Хрѝпи, Хрупи вика –
да довършим семките от плика!
Ала Хрѝпи тънко писка,
не поема лесно риска.

И не чули – не видяли,
някой лампата запали.
Хрупи да гризе завари
и метлата му стовари.

Калинка и малинка

Малка гиздава калинка
кацна до една малинка.
Трепна леко със крилца
и започна хей така:

„Аз съм сладка и червена,
няма друга като мен.
Да ме гледат съм родена,
да раздавам хубост всеки ден.

Ти малинке, я кажи
кой на хълм те посади?
Все не мърдаш, все стоиш,
денем грееш, вечер спиш.“

А малинката добричка
се усмихна със очички.
Без да вика, без да спори
бързо, бързо отговори:

„Ти червена си, но смятам,
имаш точки на крилата.
Аз съм алена, засмяна,
тъй роди ме нявга мама.

Тя научи ме отдавна,
да съм скромна, мълчалива.
Да не мърдам, да не шавам,
ти нахална си, прощавай.“

Усмихни се

Усмихни се на новия ден,
на цветенце листенца наболо.
Не бъди на тъгата във плен
и не гледай, не гледай надолу!

Усмихни се на капчица дъжд,
на тревичка, на малко врабче!
Усмихни се на детската глъч,
усмихни се от цяло сърце!

Усмихни се на слънцето ясно,
на небето усмивка дари.
Да така! Виж, че можеш! Прекрасно!
Колко лесно. Не струва пари!

Усмихни се, усмивката сгрява,
тя е дар, тя е сила добра!
Само тя над Земята остава,
само тя прави куп чудеса!

Небето

Къде е небето?
Попита детето.
Отгоре над нас
отвърнах му аз.

Защо е високо
и толкова синьо?
Погледна детето,
навири нослето.

Защото е взето
от място където
доброто извира
и хора намира.

А кой го приспива
и вечер завива?
Защо е самичко,
кажи ми, бе чичко!

Луна го приспива,
а облак завива
и не е самичко.
Небето, детенце, е всичко!

Селска къща

Някой хърка
във обора.
Коте мърка
там на двора.
Яре блее
до стобора.
Петльо пее
без умора.
Шаро лае
без да знае,
че събуди
пътки луди.
Те пък крякат:
„Кря-кря-кря“
Дядо вика:
„Тишина!
Ще ви сготвя
на чорба!“.
Баба охка
под стреха.
Внуче лази
по снега.
Ех, че чудна
веселба!

Първокласник

Аз съм вече първокласник,
нося чанта на гърба.
Много, много съм пораснал,
мога вестник да чета.

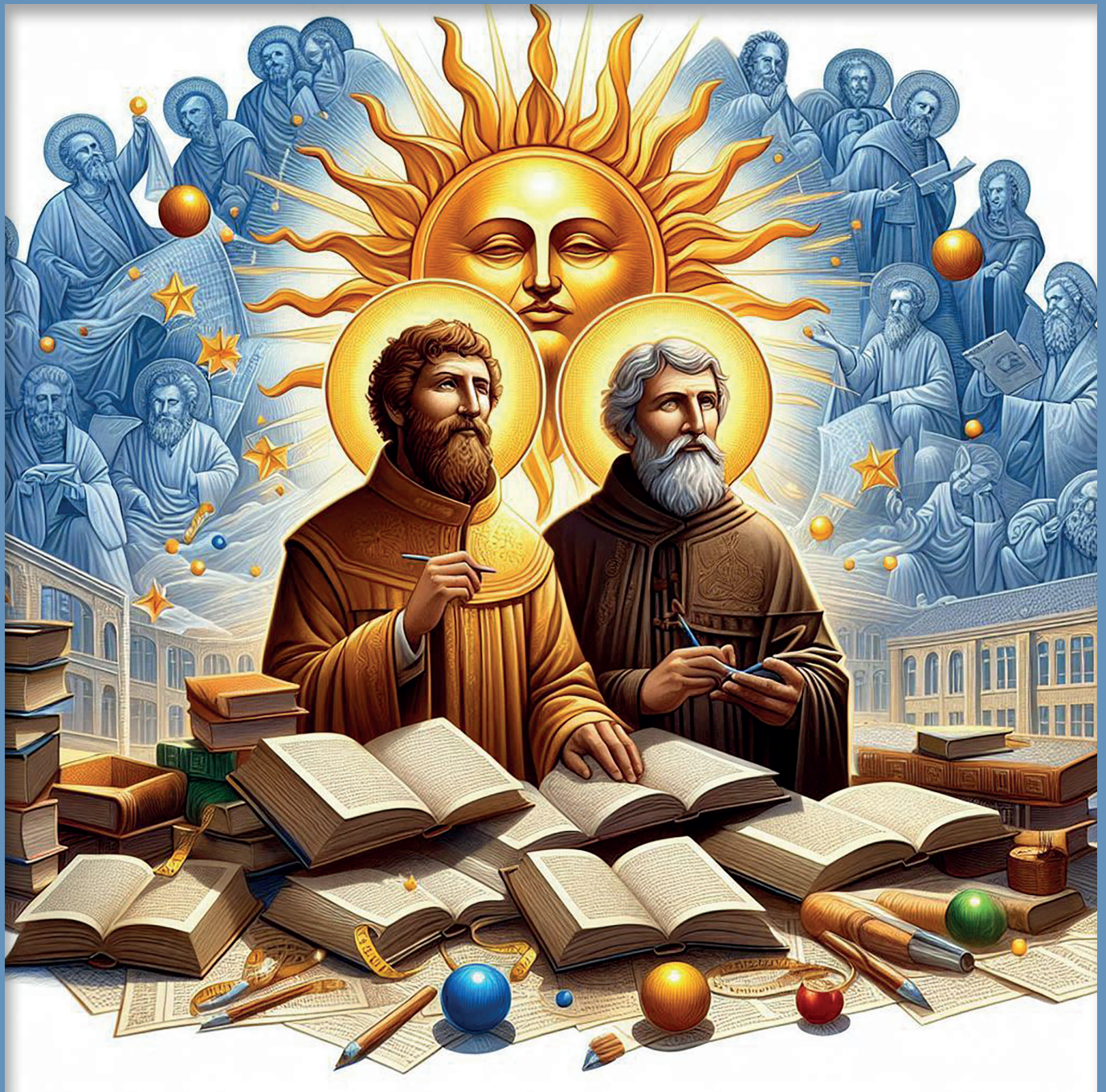
Имам молив и буквар,
и тетрадка на квадрати.
Ще говоря като стар,
да се чудят мама, тати.

Имам светла класна стая
и приятели безчет.
Госпожата ни омайва
до катедрата отпред.

Щом звънецът дрънне
всички хукваме навън.
Дворът от гласчета звънва,
буди пейките от сън.

Аз съм весел първокласник,
гоня топката с децата.
Много, много съм пораснал,
чак до ключа на вратата.

Буквите

Кой измисли буквичките
от ченгелчета, чертички?
Думичките, кой измисли
и дари слънца на всички?

Кой на млади и на стари
даде нова светлина?
Кой на всичките славяни
даде сила, свобода?

Кой прогони мрака,
кой роди мечта?
Кой пътека нова
сред звездите начерта?

Двама братя белобради,
Кирил и Методий се наричат.
Над букварите децата
името им още сричат.

Моята България

Търся моята страна
в карта стара на стената.
Толкоз мъничка е тя,
а огромен е света.

Дунав – синичка черта,
във кафяво – планина.
Стара пише, че е тя.
По-надолу – низина.

Седем сини езера,
там във Рила планина
и Родопа, кат' вълна.
Тук, до моята ръка.

Ей го Черното море
и селца, и градове!
Бие мойто сърчице,
родното безспир зове!

Толкоз мъничка страна,
а е в моята душа!
Чак до края на света
българче ще се зова!

Съдържание

Оливър е тук	5
Слънчо	6
Благодаря, мамо	9
Мама	10
Кака	13
Баба и внуче	14
Палавник	17
Момче и рак	18
Златна рибка	21
Патокът	22
За домати	25
Зебра	26
Влакче	29
Заю	30
Есен	33
На горската пътечка	34
Сърничка	37
Баба Меца	38

Желко	41
Бабо Мравке, не плачи	42
Врабчо	45
Бозанчо	46
Топчо	49
Мечо	50
Чичо Снежко	53
Къщичка	54
Момче и охлюв	57
Гъбки	58
Две мишлета.	61
Калинка и малинка	62
Усмихни се	65
Небето.	66
Селска къща	69
Първокласник	70
Буквите	73
Моята България	74

Хари Спасов
Магията на детството
стихове

Българска, I издание, 2025 г.

Редактор *Стивън Спасов*
Печат „Коала прес“, Пловдив

ИЗДАТЕЛСТВО „КОАЛА ПРЕС“

Пловдив

ул. „Атанас Каменаров“ № 11

тел.: 032 642 102

София

ул. „Поручик Христо Топракчиев“ № 11

ет. 2, офис 24

тел.: 0896 829 244

www.koalapress.com